

Hymy herkässä

ANGOULÊME 1988 – henkilökohtainen matkakertomus

MIKÄ saa täysikasvuisen ihmisen tekemään öitä töitä, että pääsisi työmatkalle Ranskaan. Perhe-suhteet? Ankea ja vähä-pipoinen lapsuus? Ranskalaiset naiset?

Selitys on yksinkertaisempi: sarjakuvat. Kuka muu kuin sarjakuvataiteilija on valmis uhraamaan vapaa-aikansa, perhe-suhteensa ja Dallasin työn alttarille.

Olin kyseisillä sarjakuvamarkkinoilla jo toista kertaa. Melkoinen konkari siis. Paikalliset metkut tuntien suunnistin itseni hotellistettuani pippaloiden lehdistökeskukseen. Sieltä riitti informaatiota ja kutsukorttia metsien miehellekin.

Sitten päätin aloittaa tähtenä olemisen. Suuntasin askeleeni kohti eksootista *BD FIN* -näyttelyä. Vaan tähteily saivat jäädä, sillä perille saapuessani kyseinen näyttely oli vilä eksootisesti pakkauslaatoissa.

Hämäläisellä tarmolla (ei Koivisto) tartuin työn kutsuun. Sisustin saunan jo kotimaassa valmistamalla taideteoksilla. Sitten suuntasin uutterat käteni mm. **Pentti Nuortimon** näyttelykalujen ripustamiseen (josta asianomainen minua kiitteli). Kello oli kolme aamuyöllä, kun kuntoni viimein petti ja jouduin turvautumaan vuoteeseen. Onneksi voimaa muutamilla vielä oli ja niin nousi näyttelymme seuraavaksi aamuksi kuin Feeniks-lintu tuhka-sta.

Saapuessani aamun vajettua jälleen *BD FIN* -näyttelyyn, olivat jo aikaisimmat näyttelyvieraatkin paikalla. Joukko nuorisohuligaaneja potkimassa koivikkoamme. AARGH! Eikö mitään kunnioitusta riippuvia taideaarteitamme kohtaan?

Onneksi alkupelästykseni osoittautui vääräksi, sillä myöhemmin havaitsin ilokseni muutamien satojen tuhansien sarjakuva-asiantuntijoiden tutustuvan näyttelyymme täydellisellä antaumuksella, planssi planssilla lukien ja tutkien. Ei siis mitään silmät puoliummessa ohilaahustamista suomalaisen taideyleisötyyliin. Saatoin taas pukea ylleni tähdenviittani.

Julkinen sana alkoi pörrätä ympärillä. Oli radiota, lehteä ja televisiota. Ystäväni **JUBAn** kanssa löysimme itsemme mm. *Radio France Internationalin* haastattelusta. Valaisimme maailmaa Suomesta, Vatasesta ja sarjakuvista Suomen kaamoksessa. Avajaiset olivatkin sitten jo pelkkää hangonkekseilyä. (tottahan näit naamamme paikallisessa tiedotusvälineessä).

Kaiken julkisuuden vastapainoksi oli ilo paeta paikallisten piirtäjäkollegoiden näyttelyihin. *A Suivre* oli koonnut kymmenvuotisnäyttelynsä ja alakerrassa äni kaiken pilalle muuan **Enki Bilal**.

Koska uskon tästä lehdestä löytyvän näistä tarkemmat selvitykset, siirryn puluihin. Nimittäin niihin Bilalin näyttelyssä hyppineisiin ihkaeläviin eläjiin. Niistä kun on taas vuorostaan loogista siirtyä rottiin. Ranskalaisten kehuista innostuneina vierailimme näyttelyssä *Exposition Ptiluc*, jonka aiheena olivat rotat.

Taiteilijan alkuperäistyöt oli lykätty nupineuloilla aaltopahville ja yltäympäriinsä oli levitetty kaatopaikkakamaa. Kellarista löysimme sitten eläviä rottia. Ihastuttavaa. Suomen tyylikkään näyttelyn vastapainoksi olimme löytäneet tosi alatyylikkään kyhäelmän.

Kun tähän lisää vielä sarjakuvamatonnäyttelyn koirankakkamaton, voikin yksiselitteisesti todeta Ranskan nykyisen rapiotilan. Ja rappiolla on ilmeisen hyvä olla, menestyväthän siellä sarjakuvatkin.

Lopen uupuneena, kaikesta kuvallises-

ta ryöpytyksestä kylläisenä palasin lopulta Pariisiin. Tunnelmaan sopi parhaiten Pariisin Ooppera ja *Orfeus manalassa*. Can-canin tahdissa lopetankin nyt raporttini tähän.

Lopuksi kiitokset: **Rasille** akrobatiasta, Juballe kielitaidosta, **Jopelle** yöseurasta ja **Tarmolle** ja **Joonakselle** töitteni ansiokkaasta ripustuksesta (hyvä on, myös **Antsulle**) sekä koko kokoajaporukalle sitkeästä työstä. Ja onnittelut **Kutilalle**.

Näyttely saapuu, vibdoinkin.

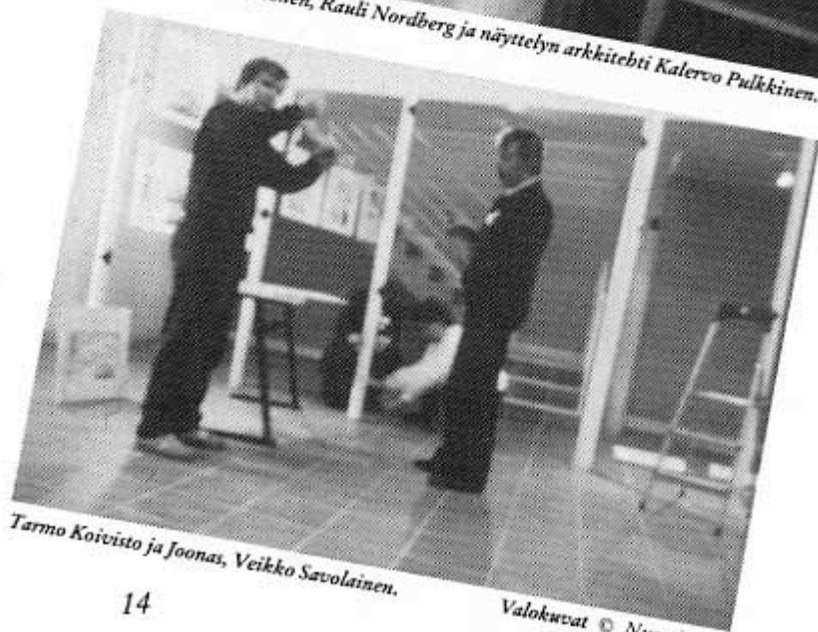

Wallu

ALFRED SAHUNEN © Wallu

Kuvassa Vesa Anttonen, Rauli Nordberg ja näyttelyn arkkitehti Kalervo Pulkkinen.

Tarmo Koivisto ja Joonas, Veikko Savolainen.

Valokuvat © Nuortimo